

Maade at tage Ophold uden for Kommunen og derigennem unddrage sig for en meget væsentlig Del af de personlige Kommuneskatter, fordi Skatteprocenten i den Kommune, de ere flyttede ud til, er mindre end i den By, hvorfra de flyttede, har ogsaa bidraget til at hæve Skatteprocenten for de Borgere, som have været nødsagede til at blive i Byen. Derfor var det vor Mening, at skulde man blive enig med Flertallet om Lovforslag, der væsentlig vilde komme Landet til gode, maatte man ogsaa lige over for Byerne faa gennemført en Lov, som kom dem væsentlig til gode.

Jeg vil dernæst tillade mig at gaa over til den højtærede Finansministers Kritik af vort Forslag. Den faldt i to Dele, nemlig dels det Forhold, hvori han mente, at vi havde stillet os til det andet høje Ting, og dels en mere saglig Kritik af vort Forslag, altsaa en politisk og en saglig Afdeling. Han formente, at vi havde stillet os paa en saadan Maade, at han vanskelig kunde tænke sig, at det høje Landsting skulde kunne følge os, selv i Hovedtrækene. Han mente, at vi, i Stedet for at have nærmet os Landstinget, tværtimod havde fjernet os derfra. Jeg tillader mig at mene, at den højtærede Minister heri tager fejl. For det første omtalte han den saakaldte Sammenkobling. Der er ingen Tvivl om, at den højtærede Minister vistnok kan finde mange Ytringer fra det andet Tings Side i den Retning baade af Ordførere, i Betænkninger og af enkelte Medlemmer, selv af de Medlemmer, som han mener eller maaske frygter skulde være venlig stemte lige over for det Skatteforslag, vi ere fremkomne med. Men Tiderne ere virkelig forandrede. Efter at Folketinget i Fjor forkastede Brændevinsafgiften er dermed afgjort, at en Toldreform ikke kan gennemføres. Efter min Mening er det dermed afgjort. Saa er der de direkte Skatter tilbage, og jeg ser ikke, det kan være noget Træk mod Landstinget, at man søger at faa en Reform af de direkte Skatter gennemført, som jo dog ogsaa Landstinget har udtalt sig bestemt for. Mine Grunde til at tro dette har jeg jo allerede fremført i min Omtale af Toldreformens Hvile, og jeg skal derfor ikke mere gentage denne paa dette Sted. Men dernæst formente den meget ærede Minister, at politisk stod Sagen saaledes, at naar Folketinget sagde „Indkomstskat“, maatte Landstinget sige „Brændevinsskat“. Sagen har staaet saadan, det indrømmer jeg; men jeg tør tro og mene, at Erfaringen har vist, at den ikke staa saaledes længere. Man kan nu

en Gang i det Parti, hvortil jeg hører, ikke komme bort fra, at man har erklæret sig for, naar det skulde være nødvendigt, for derigennem at lette de direkte Skattebyrder, at gaa til en Indkomstskat og til en Beskatning af den hidtil skattefri Formue. Man kan efter at have gjort dette og dernæst, efter at den daværende Regering i 1896 har taget Højrepartiet paa Ordet, hvortil denne Regering nærmest maatte siges at slutte sig, selv om den ikke var et ligefremt Udtryk for Partiet, og fremlagt sine Skatteforslag — man kan ikke efter at have gjort dette komme derfra, blot fordi man siger: Ja, vi ville ogsaa have en Brændevinsskat. At man søger, og i de senere Aar har man jo søgt at faa dem gennemført, det er forstaaeligt; men jeg skal for tredje Gang udtale, saadan som Forholdet er over for Toldreformen i dette Ting vis à vis, hvorledes Forholdet er i det andet Ting, forstaaer jeg ikke, naar man overhovedet vil have noget ud af disse Skattereformforslag, forstaaer jeg ikke, at man kan blive staaende derved, at naar den ene Part siger Indkomstskat, maa den anden Part nødvendigvis sige Brændevinsskat — jeg forstaaer det ikke rigtigt. Dernæst mente den højtærede Minister ogsaa, at, hvad selve Lovforslaget om Formueskat angaar, stod man meget langt borte fra Landstinget, thi Landstinget var vel gaaet ind paa en Indkomstskat, men det var ikke gaaet ind paa den Reedtz-Thottske gennemgaaende Formueskat, men vilde kun gaa ind paa en Beskatning af Kapitalrenten. Paa dette Punkt har Skattekommissionen imidlertid just nærmet sig saa ganske overordentligt til, hvad Landstinget ønskede; thi paa den Maade, som vi have foreslaaet Formueskatten og dens Tilbageførelse til Kommunerne, vil just det opnaas, som maa antages at have været det væsentlige af, hvad det høje Landsting ønskede at opnaa ved at indskrænke Formueskatten til kun at være en Kapitalrenteskat, nemlig at de faste Ejendomme paa Landet ikke beskattes dobbelt. Man vilde ikke, at man paa den ene Side skulde sige: Vi lette Hartkornets Byrder ved Overførelsen af visse direkte Skatter til Kommunen — men saa paa den anden Side paaligne en Formueskat, ganske vist en personlig Formueskat, men dog en Skat, som kom til at hvile ogsaa paa den Indtægt, der kom af de faste Ejendomme. Som sagt, paa dette Punkt, som jeg for øvrigt lidt senere skal komme tilbage til, tror jeg, vi maa siges meget betydeligt at have nærmet os det andet Ting.